

Εικόνα

Και πως φευγουν τα κυματα, ποιες πορτες θα κλεισουν
 σε τωση μυρουδια αλατιου κα δροσεραδα χορτου
 που ανοιγει η γη μας με μαρμαρινα νησια;
 Η αρχαια καταρα λευτερωσε το νερο και τα φρυδια μας
 κι απορια δεν εχουμε πανω στις πετρες
 σαν οι εσπερες μαλακωνουν τα βουνα και τα χερια μας,
 κατεβαινουμε αλαφροι στα περιγιαλια
 και ταξιδευουμε στη θαλασσα ασπρα ιχνογραφηματα.
 Μα τις αυγες που απλωνουν αλωνια πλατια
 σαν τις παλαμες μας
 μενουμε ανεργοι αναμεσα ασπρο και γαλαζιο
 ποια πορτα πια ν' ανοιξουμε αλλη απ' του σπιτιου μας,
 που το νερο κρυσταλλινο ποτιζει την καρδια μας;

(Νερό στις μέρες)

Bild

Und wie laufen weg die Wellen, welche Türen werden schließen
 in so viel Duft von Salz und Frische des Grases
 wo öffnet sich uns die Erde mit den marmornen Inseln?
 Der antike Fluch befreite das Wasser und unsere Brauen
 und Fragen haben wir keine über die Steine
 wenn die Abende erweichen die Berge und unsere Hände,
 erleichtert steigen wir hinab an die Küsten
 und reisen im Meer, weiße Skizzen.
 Doch am Morgen wo sich die Tennen breit ausladen wie unsere Handflächen
 bleiben wir arbeitslos zwischen dem Weiß und dem Blau
 welche andere Tür sollen wir denn noch öffnen außer der unseres Hauses,
 wo das glasklare Wasser unser Herz begießt?

(Wasser in den Tagen)